

Ordføreren: Endringsforslaget gaaer kun ud paa Nedsættelse af et Beløb, som efter en Oplysning fra Ministeriet ikke længer er fornøden. Forøvrigt indeholder Udvalgets Betænkning kun almindelige Bemærkninger om Grønland, med Udtalelse af Ønsket om Organisationen af en Samsundsorden dersteds, hvilket Udvalget antager Ministeriet vil stræbe efter bedste Evne at opfylde. Den nærværende Tilstand i Grønland er, saavidt man har kunnet faae oplyst af det Thinget meddeelte Skrift, ikke heldig. Man seer saaledes, at Productionen, der for de indfødte Grønlanderes Bedkommende aabenbar maa ansees for at være af største Bigtighed, er i Aftagende, ligesom ogsaa at Moraliteten hos dem begynder i forskjellige Retninger at staae paa svage Fødder. Der eksisterer den Bestemmelse, at Grønlanderne skulle hjælpes i Trang, at de skulle straffes, naar de forsee sig, og fremdeles at Catecheter og Missionairer skulle arbejde paa deres Oplysning; men forøvrigt arbejdes der ikke hen paa at tilveiebringe nogen Samsundsorden blandt dem, hvorved Grønlanderne i det Hele taget kunne hæves til et høiere Trin af Cultur. Den Trang, der opstaaer, behøvede egentligt ikke at være tilstede; thi den har ene sin Grund i, at en rig Fiskefangst ofte meget brat veksler med en utilstrækkelig, og at Grønlandernes umaadelige Nydelse af Fødegjenstande gjør, at der Intet bliver tilovers fra den gode til den trange Tid, ligesom de ogsaa med altfor stor Iver i den gode Tid søge at sælge det, de have til Overflod. Med Hensyn til Afhjælpsningen af Trangen antages det efter de meddeelte Oplysninger, at der egentligt mangler tilstrækkelig Samsundsorden. Det skeer i Al-

mindelighed, at de, som boe nærmest ved de faste Pladser, ved Colonierne, faae Hjælp, medens de fjernere boende Grønlandere paa Grund af Landets Veffaffenhed ikke saa let kunne faae Hjælp, netop paa den Tid, hvor de meest trænge. Deraf skal Følgen have været, at en stor Deel af den nærmeste Befolkning er bleven vant til Tiggeri, Dovenskab og Tyveri, kort sagt, Demoralisationen er tagen til; de virkelig Trængende ere blevne tilstedsatte, og man danner en Art af Løsgangere, som leve paa det Offentliges, tildeels ogsaa paa de andre Grønlanderes Beføstning. Den Maade, hvorpaa Trangen afhjælpes ved europæiske Fødemidler, skal heller ikke være heldig, idet deels Grønlandernes hele Levemaade slet ikke er indrettet paa disse, og deels disse ikke kunne være tilstede i nogen tilstrækkelig Mængde; de ere for Grønlanderne en Luxusgjenstand; dette gælder navnlig om det for os vigtige Fødemiddel: Brødet, det er en Luxusgjenstand, og bliver dem overordentlig kostbart, hvorimod de ved at benytte de Midler, som staae til deres Raadighed, ville kunne blive forsynede saaledes, at de i trange Tider ville være tilstrækkeligt forberedte til at modstaae de Mangler, der indtræde. Der indeholdes saaledes i det omtalte Skrift forskellige Maader, hvorpaa Fødemidler kunne opbevares; nye, som hidtil ikke ere anvendte, ere anførte, ligesom det ogsaa oplyses, at der med Hensyn til Boligerne handles urigtigt, naar man søger at skaffe dem Huse herfra, idet der er tilstrækkelig Dristommer til Opførelse af Huse. Med Hensyn til Brændsel benyttes jo ikke Landets Tørv og Kulminer saaledes, som de kunne.